

Sygn. akt: VII U 2220/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 26 czerwca 2012 roku znak: (...)

I. oddała odwołanie;

II. przyznaje adw. A. S. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Lublinie) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt VII U 2220/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 26 czerwca 2012 roku nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2011 roku (akta ZUS).

W dniu 22 marca 2012 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek akta ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 7 maja 2012 roku nie został uznany za niezdolnego do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika - akta ZUS). Na skutek wniesionego sprzeciwu został poddany

badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 21 czerwca 2012 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS –akta ZUS).

Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 16 listopada 2012 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy kardiologa i pulmonologa na okoliczność niezdolności do pracy wnioskodawcy (postanowienie k.22) W opinii z dnia 21 stycznia 2013 roku biegli po zbadaniu wnioskodawcy i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną orzekli, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku (opinia k. 33). Wnioskodawca wniósł zastrzeżenia do opinii co do daty powstania niezdolności. Sąd postanowieniem z dnia 10 maja 2013 roku dopuścił dowód z opinii uzupełniającej wymienionych wyżej biegłych, którym zlecił wypowiedzenie się czy niezdolność do pracy powoda mogła powstać w dniu 22 marca 2012 roku tj. w dniu złożenia wniosku (postanowienie k.47). Po ponownej analizie dokumentacji medycznej biegły kardiolog wskazał, iż można przyjąć datę 22 marca 2012 roku jako datę powstania niezdolności do pracy (opinia uzupełniająca k.55). Do opinii tej zastrzeżenia złożył organ rentowy, Sąd postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 roku po uzupełnieniu dokumentacji medycznej dopuścił dowód uzupełniający z opinii biegłego kardiologa (postanowienie k.67). Biegły po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją potwierdził wcześniej wydaną opinię (opinia k.80). Organ rentowy ponownie złożył zastrzeżenia do opinii wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku organu rentowego i w dniu 14 marca 2014 roku wydał wyrok zmieniający zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W wyniku wniesionej przez organ rentowy apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 września 2014 roku uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy. Uzasadniając orzeczenie Sąd Apelacyjny wskazał na konieczność rozpoznania wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu oraz rozważenia potrzeby dopuszczenia dowodu z innego biegłego kardiologa.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 roku ustanowił dla wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu (postanowienie k. 137), a następnie dopuścił dowód z opinii innego biegłego lekarza kardiologa, któremu zlecił zbadanie wnioskodawcy, zapoznanie się z aktami sprawy i wcześniejszymi opiniami oraz zgłaszanymi zastrzeżeniami i wydanie opinii czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy oraz czy istniała ta niezdolność w dniu 22 marca 2012 roku (postanowienie k.138).

Biegły kardiolog w opinii z dnia 30 kwietnia 2015 roku uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy. W opinii wskazał, że układ krążenia nie uzasadnia uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy (opinia k.150).

Wobec dwóch sprzecznych opinii, oraz zastrzeżeń pełnomocnika wnioskodawcy Sąd dopuścił dowód z opinii trzeciego biegłego kardiologa, któremu zlecił zbadanie wnioskodawcy, zapoznanie się z aktami sprawy i wcześniejszymi opiniami oraz zgłaszanymi zastrzeżeniami i wydanie opinii czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy i kiedy ta niezdolność powstała (postanowienie k. 177). W dniu 2 grudnia 2015 roku biegła kardiolog uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy po dniu ustania wcześniej przyznanej renty. Biegła wskazała, że choroba nadciśnieniowa w aktualnym stopniu zaawansowania bez powikłań narządowych wymaga stałego leczenia ale nie upośledza wydolności krążenia w stopniu prowadzącym do niezdolności do pracy (opinia k. 183). Pełnomocnik wnioskodawcy nie złożył do opinii zastrzeżeń. Wnioskodawca cierpi na nadciśnienie tętnicze 2 stopnia, jest po przebytej mikroczatorowości płucnej w 2007 roku. Powyższe schorzenia nie czynią go niezdolnym do pracy. W ostatnim okresie pobierania renty biegła na podstawie wyników badań, stwierdziła poprawę stanu zdrowia. Nie stwierdzono u wnioskodawcy zmian niedokrwiennych mięśnia serca także próba wysiłkowa jest bez zmian, echo serca wykazuje brak przerostu mięśnia sercowego, oraz prawidłowa kurczliwość z prawidłową frakcją wyrzutową lewej komory serca. Badanie Holterem wykazało pojedynczą arytmie nad i komorową. Taki stan układu krążenia nie daje podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy (opinie biegłych – k. 150 , 183).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanych opiniach biegli z różnych zespołów jednoznacznie stwierdzili, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że

sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie dwie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Nie spełnia on zatem przesłanek wymaganych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 ze zm.) stawki minimalne wynoszą 60 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.